

Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republica Portugalskiej**(Sprawa C-524/10)**

(2011/C 30/33)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: M. Afonso, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że poprzez stosowanie procedury szczególnej do produktów rolnych, która nie jest zgodna z procedurą ustanowioną przez dyrektywę VAT⁽¹⁾, i poprzez stosowanie procentowej stawki rekompensaty na poziomie zero dokonując jednocześnie istotnej ujemnej kompensaty w środkach własnych w celu wyrównania poboru podatku VAT, Republika Portugalska uchybiła postanowieniom art. 296-298 dyrektywy VAT

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przepisy portugalskie nie przewidują zryczałtowanej kompensaty dla rolników z tytułu naliczonego i pobranego podatku VAT. W wyniku kontroli środków własnych dotyczących lat 2004 i 2005 dokonanej w Portugalii w dniach 1 i 14 listopada 2007 r., portugalskie organy wskazały, że podatek pobrany i naliczony VAT nie odliczony przez rolników podlegających procedurze szczególnej wyniósł blisko 5,3 % w sprzedaży za rok 2004 r. oraz 7,9 % za rok 2005. Uważając, iż podatek VAT mógłby być w związku z tym zostać pobrany w nadmiernej wysokości, organy portugalskie dokonały ujemnej kompensaty w kwocie około 70 milionów EUR w 2004 r. przy obliczaniu wpływów z podatków do środków własnych. Dokonując dogłębnego badania zgodności z dyrektywą VAT procedury szczególnej stosowanej do rolników w Portugalii, Komisja doszła do wniosku, że Republika Portugalska naruszyła zobowiązania ciążące na niej na mocy art. 296-298 dyrektywy VAT. W związku z tym wspólny system ryczałtowy przewidziany przez dyrektywę VAT wymaga ustanowienia adekwatnych procentowych stawek zryczałtowanej rekompensaty wówczas, gdy odnośne dane makroekonomiczne wskazują, że poniesiony przez rolników objętych tą procedurą szczególną ciężar podatku VAT nie wynosi zero, lub nie jest bliski zeru.

O ile prawda jest, że państwa członkowskie nie mogą ustanawiać zryczałtowanych stawek rekompensaty, które przekraczałyby poniesiony ciężar podatku VAT, ponieważ takie nadmierne kompensaty stanowiłyby pomoc państwa dla danych sektorów, nie można wnosić na tej podstawie o zgodności uregulowania

portugalskiego z dyrektywą VAT, w którym nie przewidziano jakiegokolwiek kompensaty na rzecz rolników objętych procedurą szczególną. Państwa członkowskie nie mogą dowolnie ignorować danych makroekonomicznych i decydować o tym, iż po prostu nie należy dokonywać jakiegokolwiek wypłaty kompensat za pobrany i zapłacony podatek VAT. W tym przypadku państwo członkowskie stosuje do swoich rolników procedurę szczególną różniącą się istotnie w swoich założeniach i celach od wspólnej ryczałtowej procedury szczególnej stosowanej wobec rolników, która została przewidziana i uregulowana w rozdziale 2 tytułu XII dyrektywy VAT.

Komisja uważa, że procedura szczególna ustanowiona przez uregulowanie portugalskie dla transakcji dokonywanych przez rolników nie stanowi prawidłowego i spójnego stosowania rzeczonoego systemu wspólnego. W rzeczywistości bowiem regulacja ta ogranicza się do zwolnienia z podatku, i w związku z tym do całkowitego wyłączenia z systemu podatku VAT wszystkich rolników, którzy nie wybiorą zwykłego systemu opodatkowania. Z uwagi na to, że rolnicy objęci tym systemem stanowią jeszcze znaczną część portugalskiego sektora rolniczego, taki wybór prawodawcy krajowego godzi w sposób poważny w zasadę powszechności podatku, zgodnie z którą podatek VAT powinien być pobierany w sposób jak najbardziej powszechny i jego zakres powinien obejmować wszystkie fazy produkcji i dystrybucji towarów, a także świadczenia usług. Ponadto wprowadzenie zwolnienia stosowanego do transakcji dokonywanych przez rolników nie została przewidziana w żadnym przepisie dyrektywy VAT i jest wyraźnie sprzeczna z postanowieniami art. 296 ust. tej dyrektywy, który zezwala państwom członkowskim jedynie na wybór pomiędzy trzema dokładnie określonymi procedurami w odniesieniu do rolników: procedurą zwykłą, procedurą uproszczoną przewidzianą w rozdziale 1 tytułu XII lub procedurą szczególną przewidzianą w rozdziale 2 tego tytułu.

(¹) Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 247, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága (Republika Węgierska) w dniu 15 listopada 2010 r. — ERSTE Bank Hungary Nyrt. przeciwko Magyar Állam, B.C.L Trading GmbH, ERSTE Befektetési Zrt.

(Sprawa C-527/10)

(2011/C 30/34)

*Język postępowania: węgierski***Sąd krajowy**

Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága (Republika Węgierska).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: ERSTE Bank Hungary Nyrt..

Strona pozwana: Magyar Állam, B.C.L Trading GmbH, ERSTE Befektetési Zrt.

Interwenient: dr. Bárándy és Társai Ügyvédi Iroda, Kommercní Banka A.S.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia Rady ⁽¹⁾ (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (zwanego dalej „rozporządzeniem”), znajduje zastosowanie do postępowania sądowego w przedmiocie istnienia prawa rzeczowego (zastawu), jeżeli państwo, w którym znajdował się dokument zastawny, a następnie reprezentujące zastaw pieniądze, nie było jeszcze państwem członkowskim w chwili otwarcia postępowania upadłościowego w innym państwie członkowskim, lecz było już nim w chwili wniesienia pozwu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 160, z 30.6.2000 r., s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 15 listopada 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-528/10)

(2011/C 30/35)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Zavvos i H. Støvlbæk)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o:

— stwierdzenie, że nie podejmując koniecznych środków przy stosowaniu pierwszego pakietu dla kolei, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 6 ust. 2–5 i art. 11 dyrektywy 2001/14/WE ⁽¹⁾ oraz art. 30 ust. 1, 4 i 5 tejże dyrektywy;

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty**(i) Niezastosowanie systemu zachęt w celu zmniejszenia kosztów zapewnienia infrastruktury i opłat za dostęp**

Komisja utrzymuje, że Republika Grecka, nie przedstawiając wystarczającego uzasadnienia, nie podjęła środków koniecznych do rzeczywistego stosowania do zarządców infrastruktury systemu zachęt w celu zmniejszenia kosztów zapewnienia infrastruktury i wysokości opłat za dostęp i tym samym naruszyła zobowiązania, które na niej ciążyą na podstawie art. 6 ust. 2–5 dyrektywy 2001/14/WE.

(ii) Niewprowadzenie systemu poprawy wyników

Ponadto Komisja podnosi, że Republika Grecka, nie przedstawiając wystarczającego uzasadnienia, nie podjęła koniecznych środków i nie ustanowiła oficjalnie zbioru mechanizmów w celu zapewnienia stworzenia i stosowania systemu poprawy wyników mającego na celu zminimalizowanie zakłóceń i poprawę wyników sieci kolejowej w Grecji, i w związku z tym naruszyła zobowiązania, które na niej ciążyą na podstawie art. 11 dyrektywy 2001/14/WE.

(iii) Nieustanowienie niezależnego organu kontrolnego i niezapewnienie możliwości stosowania przez niego sankcji

Ponadto Komisja utrzymuje, że Republika Grecka, nie przedstawiając wystarczającego uzasadnienia, nie zagwarantowała ustanowienia organu kontrolnego odpowiedzialnego za sprawy transportu, który jest niezależny pod względem organizacyjnym, prawnym, decyzyjnym i w zakresie podejmowania decyzji finansowych od zarządców infrastruktury, organów pobierających opłaty, organów alokujących i wnioskodawców. Mówiąc dokładniej, krajowa rada kolei działa pod nadzorem ministerstwa transportu i komunikacji, które — jak wiadomo — wywiera decydujący wpływ na przedsiębiorstwo kolejowe TRAINOSE. Tego rodzaju sytuacja powoduje ewidentnie konflikt interesów, mając na uwadze pozycję pracowników publicznych jako członków organu kontrolnego, którzy muszą zapewnić, że konkurenci państwowego przedsiębiorstwa kolejowego nie będą traktowani w dyskryminacyjny sposób, podczas gdy jednocześnie w ramach swoich obowiązków kontrolnych muszą oni uwzględniać interesy handlowe przedsiębiorstwa kolejowego podlegającego nadzorowi wspomnianego powyżej ministerstwa. Wobec powyższego Komisja twierdzi, że Republika Grecka naruszyła zobowiązania, które na niej ciążyą na podstawie art. 30 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE.

Ponadto Komisja podnosi, że Republika Grecka, nie przedstawiając wystarczającego uzasadnienia, nie podjęła koniecznych środków w celu zapewnienia, żeby organ kontrolny miał możliwość nakładania sankcji w przypadkach odmowy dostarczenia informacji lub w celu naprawienia takich sytuacji. W szczególności Republika Grecka nie wydała decyzji, która definiuje rodzaj sankcji, kwotę grzywien i procedurę ich nakładania i ściągania, w związku z czym naruszyła ona zobowiązania, które na niej ciążyą na podstawie art. 30 ust. 1, 4 i 5 dyrektywy 2001/14/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 75 z 15.3.2001, s. 29.